

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 446

гр. Пловдив, 30.11.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Вера Ив. И.

Членове: К. Ст. Пенчева

Тодор Илк. Хаджиев

като разгледа докладваното от Вера Ив. И. Въззивно частно гражданско дело
№ 20225000500577 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл. 278 във вр. с чл. 274, ал. 1, т. 1 от ГПК.

Обжалвано е определение № 2335, постановено в закрито съдебно
заседание на 10.10.2022 г. от Окръжен съд-Пловдив по в.гр.д. № 1016/2022 г.,
с което съдът оставя без разглеждане подадената на 30.08.2022 г. молба с вх.
№ 22568 от Л. В. Т. за изменение на постановеното по делото решение №
718/30.05.2022 г. в частта му за разноските.

Жалбоподателят Л. В. Т. моли определението да бъде отменено като
незаконосъобразно, неправилно по съображения, изложени в частната жалба с
вх. № 27 901/25.10.2022 г.

Ответникът по частната жалба К. З. Т. моли тя да бъде отхвърлена като
неоснователна по съображения, посочени в писмен отговор с вх. №
30 474/18.11.2022 г. Претендира за присъждане на разноски за
производството по частната жалба.

Пловдивският апелативен съд провери законосъобразността на
обжалвания акт във връзка с оплакванията на жалбоподателя, прецени
обстоятелствата по делото и намери за установено следното:

Производството по въззивното дело е образувано по жалба от страна
срещу решението на районния съд, с което първоинстанционният съд се е
произнесъл по предявения в делбеното производство иск с правно основание
чл. 59 от ЗЗД (претенция по сметки) за присъждане на сумата 2 501,44 лв.

(ведно със законна лихва от 16.09.2020 г.), т.е. по иск с цена до 5 000 лв.

На 30.05.2022 г. окръжният съд е постановил по в.гр.д. № 1016/2022 г. решение № 718, с което след отмяна на обжалваното решение на районния съд в неговата обжалвана част е отхвърлен иск на К. Т. против Л. Т. за присъждане на основание чл. 59 от ЗЗД на сумата 2 501,44 лв. за извършени подобрения в съсобствен имот и е осъдена К. Т. да заплати на Л. Т. деловодни разноски в размер на 32,40 лв. за първоинстанционното производство и в размер на 103,90 лв. за въззивното производство, като в решението изрично е посочено, че то е окончателно. На 30.08.2022 г. е подадена до окръжния съд с вх. № 22 568 молба от Л. Т. с искане да бъде допълнено решението в частта му за разноските относно разноските за адвокатско възнаграждение за въззивното производство – да бъде осъдена ответницата по въззивната жалба К. Т. да му заплати адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция в размер на 600 лв.

С подадения на 4.10.2022 г. отговор на молбата от страна на ответницата по нея К. Т. се възразява, че искането е недопустимо, тъй като молбата е просрочена, защото е подадена извън законоустановения месечен срок от постановяването на решението, което е необжалваемо.

На 10.10.2022 г. окръжният съд постановява обжалваното сега определение, с което приема, че съгласно чл. 248,ал.1 от ГПК молбата за изменение на решението в частта му за разноските се подава в едномесечен срок от постановяването на необжалваемото решение и тъй като в случая постановеното на 30.05.2022 г. решение е окончателно, а молбата е подадена на 30.08.2022 г., то тя е просрочена и като такава е недопустима. Затова съдът я оставя без разглеждане.

За постановеното определение молителят е уведомен на 18.10.2022 г. и на 25.10.2022 г. подава частната жалба до апелативния съд. С нея жалбоподателят твърди, че определението е неправилно, защото с молбата не е поискано изменение на решението в частта му за разноските, а е поискано допълване на решението поради липса на произнасяне по отношение на адвокатското възнаграждение. Твърди, че в случая няма произнасяне по поискано и доказано с приложени писмени доказателства към списъка с разноски адвокатско възнаграждение.

С отговора на частната жалба ответницата по нея К. Т. възразява, на

първо място, че тя е недопустима, тъй като съгласно чл. 248,ал.3,изр.2 от ГПК определението не подлежи на обжалване, защото не подлежи на обжалване постановеното решение, чието изменение в частта за разноските е поискано. На второ място, ответницата възразява, че частната жалба е неоснователна, тъй като молителят е пропуснал едномесечният срок по чл. 248,ал.1 от ГПК за допълване или изменение на решението в частта му за разноските. Посочва, че срокът по чл. 248,ал.1 от ГПК е както за искане за изменение, така и за искане за допълване на решение в частта му за разноските. Посочва, че в случая окръжният съд не е пропуснал да се произнесе по разноските, поради което се касае за искане не за допълване, а за изменение на решението в частта му за разноските, но това е без значение поради просрочието на молбата.

Съгласно разпоредбата на чл. 274,ал.1,т.1 от ГПК срещу определенията на съда могат да бъдат подавани частни жалби, когато определението прегражда по-нататъшното развитие на делото. В случая от окръжния съд с постановеното на 10.10.2022 г. определение е оставена без разглеждане молбата на страната за изменение на решението в частта му за разноските, поради което то е определение от горепосочения вид и като такова подлежи на обжалване. Съгласно нормата на чл. 274,ал.2, изр.1,предл.2 от ГПК това определение, постановено от окръжния съд като въззивна инстанция, подлежи на обжалване пред апелативния съд. Неоснователно е следователно възражението на ответницата по частната жалба, че тя е недопустима съгласно нормата на чл. 248,ал.3,изр.2 от ГПК, защото решението, чието изменение е поискано в частта му за разноските, не подлежи на обжалване.

С разпоредбата на чл. 248 от ГПК законодателят предвижда специален ред за допълване или изменение (по начало недопустими съгласно чл. 246 от ГПК) от съда на постановеното от него решение в частта му с характер на определение по произнасянето относно разноските. Отделно от това е предвиден ред съгласно нормата на чл. 250 от ГПК за допълване на решението, ако съдът не се е произнесъл по искане на страната. Както е посочено в т.8 от ТР № 6/2012 от 6.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, допълване на съдебното решение, като способ за неговото поправяне се предприема, когато то не съдържа произнасяне по целия въведен спорен предмет, като претенцията за разноски, макар и обусловена от разрешаване на повдигнатия спор, има относителна самостоятелност, тъй като отговорността

за разноси не е правна последица, по която съдът дължи служебно произнасяне, а въпрос, по който се произнася само след като бъде сезиран. Посочено е още, че в чл. 248, ал. 1 ГПК е предвидено, че съдът по искане на страната може да допълни или да измени решението в частта му за разноските, като текстът разграничава две хипотези, свързани с промяна на вече постановения съдебен акт в частта му, с която е определена отговорността за разноси, установени като изключение от правилото на чл. 246 ГПК. Посочено е, че аналогично на чл. 250 ГПК, първата хипотеза на чл. 248, ал.1 ГПК обхваща случаите, при които съдът не се е произнесъл по иначе валидно заявено и прието искане за разноси. Посочено е също така, че разгледаната правна характеристика на допълване на съдебния акт в обсъжданата част е процесуален способ за отстраняване непълноти при формиране волята на съда. Посочено е още, че, уредена като изключение от принципа, въведен с чл. 246 ГПК, тази непълнота може да бъде отстранена, без да се променя вече постановения съдебен акт в същата част. Посочено е още, че при втората хипотеза на чл. 248, ал.1 от ГПК, след като съдът е определил дължимите разноси, е налице искане от страната те да бъдат приведени в съответствие с нейното твърдение за осъществяването им, което искане не е за допълнително произнасяне, а за изменение в размера на вече присъденото. В случая с решението от 30.05.2022 г. окръжният съд е посочил при излагането на исканията на страните, че жалбоподателят претендира за присъждане на разноси, като в мотивната част съдът приема, че на жалбоподателя следва да се присъдят направените за въззивната инстанция деловодни разноси, съставляващи заплатена ДТ в размер на 103,90 лв., и с диспозитива на съдебното решение присъжда тази сума. Видно е следователно, че съдът е разгледал искането на жалбоподателя за присъждане на разноси за въззивното производство и го е уважил за сумата 103,90 лв. за платена ДТ, като не е присъдил сума за адвокатско възнаграждение. С молбата от 30.08.2022 г. от страна на жалбоподателя се претендира решението да бъде допълнено в частта му за разноските, като му се присъди и сумата 600 лв. за платено адвокатско възнаграждение за защитата в производството пред въззивната инстанция. В случая при тези обстоятелства се касае за искане за изменение на решението в частта му за разноските. Съгласно разпоредбата на чл. 248, ал.1 от ГПК това искане, както и искане за допълване на решението в частта му за разноските, следва да бъде заявено от

страната в едномесечен срок от постановяването на необжалваемото съдебно решение. В случая необжалваемостта на решението е безспорна, тя е ясно и вярно посочена от окръжния съд в съдебния акт. Законодателят ясно е определил, че всяка страна има право да подаде искане за изменение на решението в частта за разноските, както и искане за допълване на решението, но е разграничил началния момент на срока за подаването му в зависимост от това дали решението е обжалваемо или необжалваемо. Когато е постановено съдебно решение, което е необжалваемо, страната е длъжна да подаде искането в едномесечен срок от постановяването му. В случая необжалваемото решение е постановено на 30.05.2022 г., а молбата е подадена на 30.08.2022 г., поради което тя несъмнено е просрочена. Затова заявеното с нея искане на молителя Т. за изменение на решението в частта му за разноските с произнасяне по заявено от него искане за присъждане на такива за платено адвокатско възнаграждение за защитата му пред въззивния съд се явява недопустимо като просрочено и правилно е било оставено без разглеждане от окръжния съд. Изложените в частната жалба доводи не касаят просрочието на молбата. Установява се следователно, че частната жалба е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена, а обжалваното определение – потвърдено.

Съгласно разпоредбата на чл. 78,ал.3 от ГПК в полза на ответницата по частната жалба и в тежест на жалбоподателя следва да се присъдят претендираните с отговора на частната жалба разноси. Видно от представения в копие договор за правна защита и съдействие от 15.11.2022 г., платено е адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв. Тази сума следва да се присъди в полза на ответницата по частната жалба и в тежест на жалбоподателя.

Съгласно разпоредбата на чл. 254,ал.2, т.5 от ГПК съдът ще посочи, че настоящото определение не подлежи на касационно обжалване с оглед нормата на чл. 274,ал.4 от ГПК и ТР № 2/23.06.2022 г. на ВКС по тълк.д. № 2/2018 г., ОСГТК.

С оглед на гореизложеното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 2335, постановено в закрито съдебно

заседание на 10.10.2022 г. от Окръжен съд-Пловдив по в.гр.д. № 1016/2022 г., с което съдът оставя без разглеждане подадената на 30.08.2022 г. молба с вх. № 22568 от Л. В. Т. за изменение на постановеното по делото решение № 718/30.05.2022 г. в частта му за разноските.

ОСЪЖДА Л. В. Т., ЕГН ***** от гр. П., ул. Ч. № ** заплати на К. З. Т., ЕГН ***** от гр. П., ул. З. № ** сумата 300 лв. – разноси за производството по делото пред апелативния съд за платено адвокатско възнаграждение за защитата ѝ срещу подадената от Т. частна жалба.

Определението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____